

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 180 (XXIV) — Nr. 465

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 10 iulie 2012

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE				
Decizia nr. 476 din 10 mai 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 pct. 1 și 31 și ale art. 8 alin. (2) din Legea nr. 61/1991 pentru sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice	2-4			
Decizia nr. 523 din 15 mai 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 480 și art. 1.344 din Codul civil	5-6			
Decizia nr. 599 din 12 iunie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 lit. d) din Codul de procedură penală raportat la art. 259 alin. 1 din Codul penal și ale art. 67 și art. 278 ¹ alin. 7 și 10 din Codul de procedură penală	7-10			
Decizia nr. 614 din 12 iunie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2011 pentru stabilirea unor măsuri referitoare la Banca de Export-Import a României EXIMBANK — S.A. și modificarea prevederilor art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 64/2001 privind repartizarea profitului la societățile naționale, companiile naționale și societățile				
			comerciale cu capital integral sau majoritar de stat, precum și la regiile autonome și a dispozițiilor ordonanței de urgență în ansamblu.....	10-12
			Decizia nr. 637 din 14 iunie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 23/2012 pentru modificarea și completarea Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, precum și pentru prorogarea termenului prevăzut la art. III din titlul XVI al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniul proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente	13-14
			HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
		662.	— Hotărâre privind trecerea din domeniul public al statului în domeniul privat al acestuia a unei construcții aflate în administrarea Ministerului Administrației și Internelor, prin Inspectoratul pentru Situații de Urgență „Anghel Saligny” al Județului Vrancea, în vederea scoaterii din funcțiune și casării și pentru actualizarea anexei nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 476**

din 10 mai 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 pct. 1 și 31 și ale art. 8 alin. (2) din Legea nr. 61/1991 pentru sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 pct. 1 și 33 și ale art. 9 din Legea nr. 61/1991 pentru sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice, excepție ridicată de Alexandru Chițu în Dosarul nr. 9.965/315/2010 al Judecătoriei Târgoviște și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 585D/2011.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 15 martie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 9.965/315/2010, **Judecătoria Târgoviște a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 pct. 1 și 33 și ale art. 9 din Legea nr. 61/1991 pentru sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice.**

Excepția a fost ridicată de Alexandru Chițu cu ocazia soluționării plângerii împotriva unui proces-verbal de constatare a unei contravenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că sintagma „sau a instituțiilor publice”, cuprinsă în dispozițiile de lege criticate, este în contradicție cu prevederile constituționale ale art. 30 alin. (6), care stabilesc că „*Libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine*”, și ale art. 30 alin. (7), potrivit cărora „*Sunt interzise de lege defăimarea țării și a națiunii [...]*”, întrucât onoarea și

demnitatea sunt trăsături specifice persoanei fizice, și nu persoanei juridice. Prin urmare, instituțiile publice nu pot beneficia de protecția valorilor la care se referă art. 30 din Legea fundamentală, iar cuprinderea în sfera contravențiilor a faptelor privitoare la lezarea demnității și onoarei instituțiilor publice aduce atingere dispozițiilor constituționale invocate. Apreciază că organele statului profită de poziția lor și, sub oblăduirea prevederilor de lege criticate, comit abuzuri. Totodată, consideră că eliminarea căii de atac împotriva hotărârii prin care judecătoria soluționează plângerea împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției încalcă egalitatea în drepturi, accesul liber la justiție, dreptul la un proces echitabil, dreptul la un recurs efectiv, prezumția de nevinovăție, dreptul la apărare și dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică.

Judecătoria Târgoviște apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece prevederile de lege criticate nu aduc nicio atingere dispozițiilor din Constituție și din actele normative internaționale invocate de autorul excepției. Face trimitere, în acest sens, la Decizia Curții Constituționale nr. 750/2008.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, deoarece nu aduc nicio atingere prevederilor din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate de autorul excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Potrivit Încheierii de sesizare, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 2 pct. 1 și 33 și ale art. 9 din Legea nr. 61/1991 pentru sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii

publice, act normativ care a fost însă republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 77 din 31 ianuarie 2011, dându-se textelor o nouă numerotare. Astfel, având în vedere și notele scrise ale autorului excepției depuse în motivarea criticii, reiese că aceasta privește, în realitate, dispozițiile art. 3 pct. 1 și 31 și ale art. 8 alin. (2) din Legea nr. 61/1991, republicată. Prin urmare, Curtea se va pronunța asupra acestor din urmă prevederi de lege, care au următorul cuprins:

— Art. 3 pct. 1 și 31: „*Constituie contravenție săvârșirea oricăreia dintre următoarele fapte, dacă nu sunt comise în astfel de condiții încât, potrivit legii penale, să fie considerate infracțiuni:*

1. *săvârșirea în public de fapte, acte sau gesturi obscene, proferarea de injurii, expresii jignitoare sau vulgare, amenințări cu acte de violență împotriva persoanelor sau bunurilor acestora, de natură să tulbure ordinea și liniștea publică sau să provoace indignarea cetățenilor ori să lezeze demnitatea și onoarea acestora sau a instituțiilor publice;*

[...] 31. *refuzul unei persoane de a da relații pentru stabilirea identității sale, de a se legitima cu actul de identitate sau de a se prezenta la sediul poliției, la cererea ori la invitația justificată a organelor de urmărire penală sau de menținere a ordinii publice, aflate în exercitarea atribuțiilor de serviciu;*”;

— Art. 8 alin. (2): „*Hotărârea judecătorească prin care judecătoria soluționează plângerea este definitivă și irevocabilă.*”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, ale art. 21 referitoare la accesul liber la justiție, ale art. 23 alin. (11) cu privire la prezumția de nevinovăție, ale art. 24 referitoare la dreptul la apărare, ale art. 30 alin. (6) și (7) cu privire la limitările libertății de exprimare și ale art. 52 privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, precum și a prevederilor art. 6 referitoare la dreptul la un proces echitabil și ale art. 13 privind dreptul la un recurs efectiv din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 10 referitoare la dreptul la un proces echitabil din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

I. Autorul excepției de neconstituționalitate nu formulează nicio critică de neconstituționalitate cu privire la dispozițiile art. 3 pct. 31 din Legea nr. 61/1991, republicată. Or, potrivit art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, „*Sesizările trebuie [...] motivate*”, ceea ce înseamnă că, în lipsa indicării de către autorul excepției a unor texte sau principii din Constituție care să constituie temeiul contestării prezumției de constituționalitate a prevederilor de lege criticate, instanța de contencios constituțional nu este în măsură să se substituie părții cu privire la invocarea unor motive de neconstituționalitate.

Prin urmare, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 pct. 31 din Legea nr. 61/1991 este inadmisibilă.

II. Referitor la prevederile art. 3 pct. 1 din Legea nr. 61/1991, republicată, sintagma „*demnitatea și onoarea [...] instituțiilor publice*” a mai fost supusă controlului de constituționalitate prin raportare la dispozițiile art. 30 alin. (6) și (7) din Constituție, invocate și în prezenta cauză, și față de o critică identică. Astfel, prin Decizia nr. 74 din 7 martie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 283 din 26 aprilie 2002, Curtea, respingând ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 pct. 1 din Legea nr. 61/1991 [actualul art. 3

pct. 1 din Legea nr. 61/1991, republicată], a statuat că faptele prevăzute de textul de lege criticat nu sunt fapte contra persoanelor, ci contra normelor de conviețuire socială, contra ordinii și liniștii publice. Asemenea fapte constituie infracțiuni în sistemele de drept penal în care contravențiile sunt incluse printre infracțiuni. În sistemul nostru, faptele menționate în textul criticat constituie contravenții dacă, fiind săvârșite în public, sunt de natură să producă vreuna dintre consecințele prevăzute de lege. Chiar dacă textul cuprinde unele imprecizii de redactare, atunci când se referă la posibilitatea ca manifestările reprobabile menționate să lezeze demnitatea instituțiilor publice, nu se poate susține că dispoziția legii ar fi neconstituțională. Astfel, deși alin. (6) al art. 30 din Constituție are în vedere limitele exercitării libertății de exprimare — aceasta neputând să prejudicieze, printre alte valori supreme ale statului de drept, dreptul persoanei la propria imagine —, textul constituțional menționat are, coroborat cu alte prevederi constituționale, efectul de a consacra un drept constituțional cu o identitate de sine stătătoare și deci cu aplicabilitate într-un domeniu mai extins. Acest text constituțional este în deplină concordanță cu prevederile art. 10 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, potrivit cărora „*Exercitarea acestor libertăți ce comportă îndatoriri și responsabilități poate fi supusă unor formalități, condiții, restrângeri sau sancțiuni prevăzute de lege, care constituie măsuri necesare, într-o societate democratică, pentru securitatea națională, integritatea teritorială sau siguranța publică, apărarea ordinii și prevenirea infracțiunilor, protecția sănătății sau a moralei, protecția reputației sau a drepturilor altora, pentru a împiedica divulgarea de informații confidențiale sau pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești*”. Ordinea și liniștea publică implică atitudinea respectuoasă și decentă față de instituțiile publice, iar argumentele pe care autorul excepției încearcă să le impună prin invocarea prevederilor art. 30 alin. (6) din Constituție, și anume că astfel de manifestări antisociale ar putea fi îngăduite față de instituțiile publice, nu pot fi acceptate.

Potrivit dispozițiilor art. 57 din Constituție, „*Cetățenii români, cetățenii străini și apatrizii trebuie să-și exercite drepturile și libertățile constituționale cu bună-credință, fără să încalce drepturile și libertățile celorlalți*”. Astfel, ordinea și liniștea publică se impun a fi respectate de fiecare persoană în vederea desfășurării normale a activității autorităților și instituțiilor publice tocmai pentru ca acestea să poată asigura respectarea drepturilor și libertăților fundamentale consacrate de Constituție. Este evident că, prin săvârșirea faptei prevăzute la art. 3 pct. 1 din Legea nr. 61/1991, republicată, împotriva unei instituții publice, se aduce atingere bunei funcționări a acestei instituții, ceea ce este de natură să afecteze, în mod indirect, drepturile și libertățile constituționale ale celorlalți cetățeni.

Așa cum sentimentul onoarei sau demnității este caracteristic persoanei fizice, în același mod se poate vorbi despre faima și bunul renume ale unei instituții sau autorități publice, atribute pe care legea le apără prin sancționarea contravențională a faptelor prevăzute la art. 3 pct. 1 din Legea nr. 61/1991, republicată. Deși nu sunt menționate printre valorile enumerate la art. 30 din Constituție, aceasta nu înseamnă că încălcarea lor este îngăduită.

În consecință, sintagma „*demnitatea și onoarea [...] instituțiilor publice*” nu vine în contradicție cu prevederile constituționale, întrucât se subscie sferei de aplicabilitate a

alin. (6) și (7) ale art. 30 din Constituție, care consacră limitele libertății de exprimare.

În același sens este și Decizia nr. 750 din 24 iunie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 557 din 23 iulie 2008.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Totodată, eventualele greșeli de aplicare a legii, la care face referire în motivarea excepției și care constituie, în realitate, cauza nemulțumirii autorului excepției, nu pot constitui însă motive de neconstituționalitate a dispozițiilor de lege criticate și, prin urmare, nu pot fi cenzurate de instanța de contencios constituțional, fiind de competența instanței de judecată investite cu soluționarea litigiului.

În ceea ce privește criticile de neconstituționalitate aduse alin. (2) al art. 8 din Legea nr. 61/1991, introdus prin Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010, ca fiind alin. (2) al art. 9 din Legea nr. 61/1991 anterior republicării acesteia, dispoziții potrivit cărora hotărârea judecătorească prin care judecătoria soluționează plângerea împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției este definitivă și irevocabilă, acestea nu aduc nicio atingere prevederilor din Legea fundamentală și din actele normative internaționale invocate de autorul excepției. Stabilirea competenței instanțelor judecătorești și instituirea regulilor de desfășurare a procesului, deci și reglementarea căilor de atac, constituie atributul exclusiv al legiuitorului. Astfel, Curtea a reținut, cu mai multe prilejuri, că acesta este sensul art. 129 din Constituție, text care face referire la „condițiile legii” atunci când reglementează exercitarea căilor de atac („Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii”), ca de altfel și al art. 126 alin. (2) din Constituție, care, referindu-se la competența instanțelor

judecătorești și la procedura de judecată, stabilește că acestea „sunt prevăzute numai de lege” [a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 460 din 28 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.153 din 7 decembrie 2004].

Referitor la presupusa încălcare a prevederilor art. 16 din Constituție, nu este contrară principiului egalității în drepturi instituirea unor reguli speciale de procedură, inclusiv în ceea ce privește căile de atac, atât timp cât aceste reguli se aplică în mod egal tuturor persoanelor aflate în situații identice sau similare.

De asemenea, dispozițiile art. 8 alin. (2) din Legea nr. 61/1991, republicată, nu încalcă dreptul la apărare prevăzut de art. 24 din Legea fundamentală și nici dreptul la un proces echitabil, consacrat de art. 21 din Constituție, art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, întrucât nu înlătură posibilitatea de a beneficia de drepturile și garanțiile procesuale instituite prin lege, în cadrul unui proces public, judecat de către o instanță independentă, imparțială și stabilită prin lege, într-un termen rezonabil. Totodată, nicio prevedere a Legii fundamentale și a actelor normative internaționale invocate de autorul excepției nu reglementează dreptul la exercitarea căilor de atac în orice cauză. Pe de o parte, art. 129 din Constituție, așa cum s-a arătat mai sus, stipulează că părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac numai în condițiile legii, iar, pe de altă parte, art. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale consacră dreptul la două grade de jurisdicție numai în materie penală. Art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu are aplicabilitate în cauza de față, întrucât dreptul la un „recurs” efectiv nu se confundă cu dreptul la exercitarea unei căi de atac împotriva unei hotărâri judecătorești.

În fine, nu sunt incidente în cauză nici dispozițiile constituționale ale art. 23 alin. (11) cu privire la prezumția de nevinovăție și ale art. 52 referitoare la dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

I. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 pct. 31 din Legea nr. 61/1991 pentru sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice, republicată, excepție ridicată de Alexandru Chițu în Dosarul nr. 9.965/315/2010 al Judecătoriei Târgoviște.

II. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 pct. 1 și ale art. 8 alin. (2) din Legea nr. 61/1991 pentru sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice, republicată, excepție ridicată de același autor în același dosar.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 mai 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 523

din 15 mai 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 480 și art. 1.344 din Codul civil

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 480 și 1.344 din Codul civil, excepție ridicată de Ecaterina (Tudor) Udrea și Mariana Bulgaru în Dosarul nr. 1.760/229/2010 al Tribunalului Ialomița — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.586D/2011.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că, la dosar, părțile Anca Popescu și Gheorghe Popescu au depus cereri prin care solicită acordarea unui nou termen în vederea angajării unui apărător, iar partea Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară Ialomița a depus la dosar note scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public se opune acordării unui nou termen de judecată, având în vedere data la care a fost sesizată Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate.

Curtea, deliberând, respinge cererea, apreciind că între data de 6 decembrie 2011, când a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate, și data ședinței de judecată, părțile au dispus de timp suficient pentru angajarea unui apărător.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens, invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 6 decembrie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 1.760/229/2010, **Tribunalul Ialomița — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 480 și 1.344 din Codul civil**, excepție ridicată de Ecaterina (Tudor) Udrea și Mariana Bulgaru într-o cauză având ca obiect pretenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că prevederile de lege criticate, în vechea reglementare aplicabilă litigiului în care sunt parte, sunt neconstituționale, întrucât „încalcă dreptul de proprietate al celui care deține prin achiziționare bunuri de un anumit gen” și „de a se bucura de un bun achiziționat”. Totodată, apreciază că aceste texte de lege aduc atingere libertății comerțului și creează un cadru nefavorabil pentru valorificarea potențialului comercial.

Tribunalul Ialomița — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu dispozițiile constituționale invocate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 480 și art. 1.344 din Codul civil, care, la data sesizării Curții Constituționale, aveau următorul conținut:

— Art. 480: „*Proprietatea este dreptul ce are cineva de a se bucura și a dispune de un lucru în mod exclusiv și absolut, însă în limitele determinate de lege*”;

— Art. 1.344: „*Dacă lucrul vândut se află, la epoca evicțiunii, de o valoare mai mare, din orice cauză, vânzătorul este dator să plătească cumpărătorului, pe lângă prețul vânzării, excedentele valorii în timpul evicțiunii*”.

Curtea constată că, anterior sesizării sale, prin art. 230 lit. a) din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 409 din 10 iunie 2011, Codul civil a fost abrogat, iar soluția legislativă cuprinsă în prevederile de lege criticate a fost preluată în art. 555 alin. (1) și art. 1701 alin. (3) din noul Cod civil, care au următorul conținut:

— Art. 555 alin. (1): „*Proprietatea privată este dreptul titularului de a posedea, folosi și dispune de un bun în mod exclusiv, absolut și perpetuu, în limitele stabilite de lege*”;

— Art. 1.701 alin. (3): „*Dacă lucrul vândut are, la data evicțiunii, o valoare mai mare, din orice cauză, vânzătorul este dator să plătească cumpărătorului, pe lângă prețul vânzării, sporul de valoare acumulat până la data evicțiunii.*”

Având în vedere Decizia Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, prin care s-a decis că prevederile de lege supuse controlului de constituționalitate, aplicabile în litigiul dedus judecății, pot fi examinate, potrivit principiului *tempus regit actum*, Curtea urmează să examineze constituționalitatea prevederilor art. 480 și art. 1.344 din Codul civil cu care a fost sesizată.

Autorii excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 44 alin. (2) teza întâi și alin. (8) privind proprietatea privată, art. 45 referitoare la libertatea economică, art. 57 privind exercitarea drepturilor și a libertăților, art. 124 referitoare la înfăptuirea justiției și a celor ale art. 135 privind *Economia*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 480 din Codul civil au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate.

Astfel, prin Decizia nr. 565 din 29 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 415 din 22 iunie 2010, Decizia nr. 1.646 din 15 decembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 49 din 21 ianuarie 2010, sau Decizia nr. 1.409 din 16 decembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 178 din 23 martie 2009, Curtea a reținut că prevederile art. 480 din Codul civil dau definiția legală a proprietății, precizând că dreptul de proprietate este atât un drept absolut, ce rezultă din exercitarea celor 3 atribute ale acestui drept real (*usus, fructus și abusus*), cât și un drept exclusiv, din punctul de vedere al titularului care îl poate exercita în mod liber, cu respectarea însă a ordinii publice și a dispozițiilor imperative ale legii.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale,

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 480 și art. 1.344 din Codul civil, excepție ridicată de Ecaterina (Tudor) Udrea și Mariana Bulgaru în Dosarul nr. 1.760/229/2010 al Tribunalului Ialomița — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 mai 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

În ceea ce privește critica referitoare la neconstituționalitatea art. 1.344 din Codul civil, Curtea constată că acest text de lege prevede, ca regulă specială în materia evicțiunii, că vânzătorul este obligat să plătească cumpărătorului diferența între preț și sporul de valoare dobândit de lucru între momentul încheierii contractului și data producerii evicțiunii, indiferent de cauza care a produs excedentul de valoare sau dacă sporul a fost sau nu previzibil, ori vânzătorul de bună sau de rea-credință. În afara sporului de valoare, vânzătorul este obligat să restituie cumpărătorului cheltuielile necesare și utile, iar dacă vânzătorul a fost de rea-credință, chiar și cheltuielile voluptorii.

În același context, Curtea observă că, potrivit prevederilor art. 1.337 din Codul civil, vânzătorul este obligat de drept să răspundă față de cumpărător de evicțiunea totală sau parțială a bunului vândut, prin acest text de lege fiind reglementată obligația vânzătorului de a apăra dreptul de proprietate transmis cumpărătorului, protejându-l pe acesta împotriva oricăror tulburări în exercitarea prerogativelor de proprietar sau chiar împotriva pierderii dreptului de proprietate asupra bunului, datorată unor cauze anterioare transmiterii proprietății.

În jurisprudența sa, Curtea a reținut că posibilitatea recunoscută cumpărătorului ca, în anumite condiții, expres și limitativ prevăzute de lege, să poată interveni pentru a-și apăra drepturile și interesele legitime, reprezintă exclusiv o garanție a asigurării echilibrului între persoane cu interese contrare, prin determinarea cadrului legal de exercitare a drepturilor lor legitime.

Așa fiind, Curtea constată că prevederile de lege criticate din Codul civil sunt în concordanță cu art. 44 alin. (2) teza întâi și alin. (8) din Constituție, referitor la garantarea și apărarea dreptului de proprietate.

În ceea ce privește celelalte dispoziții constituționale invocate, Curtea reține că acestea nu au incidență în cauză.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 599

din 12 iunie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 lit. d)
din Codul de procedură penală raportat la art. 259 alin. 1 din Codul penal și ale art. 67 și art. 278¹
alin. 7 și 10 din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 lit. d) din Codul de procedură penală raportat la art. 259 alin. 1 din Codul penal, ale art. 67 și art. 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală și ale art. XVIII pct. 39 din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, excepție ridicată de Ilie Florin Mărienuțiu în Dosarul nr. 4.886/55/2010 al Judecătorei Arad — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 707D/2011.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că autorul excepției a depus la dosar concluzii scrise prin care își retrage cererea de soluționare a excepției de neconstituționalitate, iar, în subsidiar, invocă excepția nelegalității sesizării Curții Constituționale prin decizie pronunțată de instanța de recurs, și nu printr-o încheiere a instanței de fond, motiv pentru care solicită Curții să își verifice competența, iar, în cazul în care aceasta se consideră legal sesizată, să admită excepția de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public arată că nu este posibilă renunțarea la soluționarea excepției de neconstituționalitate, odată ce aceasta a fost invocată, iar, cu privire la sesizarea Curții, consideră că aceasta este legală.

Curtea, deliberând, constată că nu poate fi primită cererea de renunțare formulată, având în vedere dispozițiile art. 55 din Legea nr. 47/1992, potrivit căroră „Curtea Constituțională, legal sesizată, procedează la examinarea constituționalității, nefiind aplicabile dispozițiile Codului de procedură civilă referitoare la suspendarea, întreruperea sau stingerea procesului [...]”. Excepția de neconstituționalitate este o excepție de ordine publică, iar soluționarea acesteia este de interes general. Prin urmare, excepția de neconstituționalitate nu rămâne la dispoziția părții care a invocat-o, cu consecința că aceasta nu poate renunța la soluționarea excepției.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de

neconstituționalitate ca inadmisibilă referitor la dispozițiile art. 34 lit. d) din Codul de procedură penală raportat la art. 259 alin. 1 din Codul penal și ale art. 67 din Codul de procedură penală, întrucât autorul excepției este nemulțumit, în realitate, de modul de interpretare și aplicare a textelor de lege criticate, respectiv ca neîntemeiată în ceea ce privește dispozițiile art. 278¹ alin. 7 și 10 din Codul de procedură penală, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Decizia penală nr. 225 din 18 mai 2011, pronunțată în Dosarul nr. 4.886/55/2010*, admitând recursul împotriva Sentinței penale nr. 1.001 din 4 aprilie 2011 a Judecătorei Arad — Secția penală, **Tribunalul Arad — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 lit. d) din Codul de procedură penală raportat la art. 259 alin. 1 din Codul penal, ale art. 67 și art. 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală și ale art. XVIII pct. 39 din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor.**

Excepția a fost ridicată de Ilie Florin Mărienuțiu în Dosarul nr. 4.886/55/2010 al Judecătorei Arad — Secția penală cu ocazia soluționării plângerii împotriva unei rezoluții de clasare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 34 lit. d) din Codul de procedură penală raportat la art. 259 alin. 1 din Codul penal încalcă dreptul la un proces echitabil, dreptul la un recurs efectiv și principiul nediscriminării, deoarece judecătorul sesizat cu plângerea împotriva unei rezoluții de clasare a respins cererea petentului de conexare a unui dosar în care acesta din urmă are calitatea de inculpat, deși există legătură între cele două cauze penale, în condițiile în care lucrările din cauza de față constituie probe în sensul că acuzațiile din dosarul pentru care a solicitat conexarea sunt nefondate. Mai arată că judecătorul nu a motivat soluția de respingere, care este arbitrară și abuzivă. Consideră că, prin respingerea cererii de reunire a cauzelor, petentul a fost împiedicat să cumuleze calitatea de parte vătămată cu cea de făptuitor, fiind astfel înfrânt principiul egalității armelor. Autorul excepției mai susține că dispozițiile art. 67 din Codul de procedură penală, referitoare la concludența și utilitatea probei, aduc atingere garanțiilor unui proces echitabil, și anume dreptului acuzatului de a întreba sau de a solicita audierea martorilor acuzării și de a obține citarea și audierea martorilor apărării în aceleași condiții ca și martorii acuzării, deoarece conferă un drept discreționar procurorului și judecătorului de a respinge cererile de probațiune formulate de părți.

De asemenea, arată că dispozițiile art. 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală încalcă principiul garantării valorilor supreme ale statului român, principiul supremației Constituției, principiul obligativității legilor, egalitatea în fața legii și a autorităților publice, condițiile și limitele restrângerii exercițiului

unor drepturi sau al unor libertăți, precum și garanțiile unui proces echitabil, și anume dreptul acuzatului de a întreba sau de a solicita audierea martorilor acuzării și de a obține citarea și audierea martorilor apărării în aceleași condiții ca și martorii acuzării, întrucât judecătorul verifică rezoluția sau ordonanța atacată doar pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul cauzei și a oricăror înscrisuri noi prezentate, persoana vătămată neputând solicita administrarea probei cu martori. În acest sens, arată că, prin plângerea penală formulată împotriva autorilor denunțului prin care a fost acuzat de săvârșirea unor infracțiuni grave, a solicitat audierea în calitate de martori ai acuzării a presupuselor victime, cerere căreia nu i s-a dat curs. Apreciază că nu este suficientă dovedirea propriei nevinovății, câtă vreme nu este stabilită vinovăția autorilor denunțului calomnios. Totodată, critică Decizia Curții Constituționale nr. 770/2008, întrucât instanța de contencios constituțional a dat o interpretare juridică instituției plângerii în fața judecătorului împotriva actelor procurorului de netrimiteră în judecată, reglementată prin dispozițiile art. 278¹ din Codul de procedură penală, interpretare juridică care constituie un act *ultra vires*, având în vedere că instanța constituțională a comis un exces de putere, intervenind în aria de competență a puterii judecătorești, respectiv a Înaltei Curți de Casație și Justiție, care, potrivit art. 126 alin. (3) din Constituție, „*asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești, potrivit competenței sale*”. Astfel, respectiva decizie a Curții Constituționale și celelalte decizii motivate pe această interpretare general obligatorie reprezintă niște cvasidecizii pronunțate în recurs în interesul legii, ceea ce este inadmisibil, întrucât nu este vorba de decizii interpretative. În plus, consideră eronată interpretarea instanței constituționale referitoare la natura juridică a plângerii reglementate de art. 278¹ din Codul de procedură penală, și anume cum că aceasta nu vizează judecarea propriu-zisă a cauzei penale, ci constituie un mijloc procedural prin care se realizează un examen al rezoluției sau al ordonanței procurorului atacate sub aspectul legalității acesteia. Mai susține că, în ceea ce privește posibilitățile pe care le are judecătorul de a aprecia asupra legalității actului procurorului de netrimiteră în judecată, legiuitorul a omis să reglementeze situația în care, din culpa procurorului, care nu a administrat probele concludente și utile solicitate de partea vătămată, nu există suficiente date care să ducă la concluzia săvârșirii unei infracțiuni.

În fine, autorul excepției consideră că dispozițiile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală încalcă principiul garanțării valorilor supreme ale statului român, principiul supremației Constituției, principiul obligativității legilor, egalitatea în fața legii și a autorităților publice, accesul liber la justiție, dreptul la apărare, dreptul la un recurs efectiv și principiul nediscriminării, întrucât soluțiile pronunțate de judecător în temeiul art. 278¹ alin. 8 din Codul de procedură penală nu sunt supuse niciunei căi de atac, favorizând actele nelegale ale procurorului. Astfel, infractorii trimiși în judecată prin rechizitoriu au dreptul la recurs și li se acordă un regim privilegiat față de modul în care sunt tratate părțile vătămate, inculpații beneficiind de drepturi procesuale depline, în timp ce plângerile formulate de părțile vătămate împotriva soluțiilor de netrimiteră în judecată sunt tratate pur formal și superficial, existând riscul major al degenerării într-un simulacru de proces sau de farsă judiciară.

Tribunalul Arad — Secția penală consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât dispozițiile de lege criticate nu contravin prevederilor cuprinse în art. 1 alin. (3) și (5), art. 11 alin. (1) și (2), art. 16 alin. (1), art. 20 și art. 53 din Constituție.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, deoarece nu aduc nicio atingere prevederilor din Constituție și invocate de autorul excepției. Mai arată că, din examinarea argumentelor autorului excepției, reiese că acestea nu se constituie într-o veritabilă critică de neconstituționalitate, autorul fiind nemulțumit, în fapt, de modul de instrumentare a cauzei penale, din perspectiva probelor administrate și a soluțiilor adoptate de procurori.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Potrivit Deciziei penale nr. 225 din 18 mai 2011 a Tribunalului Arad – Secția penală, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 34 lit. d) din Codul de procedură penală raportat la art. 259 alin. 1 din Codul penal, ale art. 67 și art. 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală și ale art. XVIII pct. 39 din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010. Alineatul 7 al art. 278¹ din Codul de procedură penală a primit un conținut nou prin Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006. În altă ordine de idei, prin art. XVIII pct. 39 din Legea nr. 202/2010 a fost, de fapt, modificat alineatul 10 al art. 278¹ din Codul de procedură penală. Prin urmare, Curtea se va pronunța asupra dispozițiilor art. 34 lit. d) din Codul de procedură penală raportat la art. 259 alin. 1 din Codul penal și ale art. 67 și art. 278¹ alin. 7 și 10 din Codul de procedură penală. Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 34 lit. d) din Codul de procedură penală: „*Este conexitate:*

[...] d) *când între două sau mai multe infracțiuni există legătură și reunirea cauzelor se impune pentru o bună înfăptuire a justiției.*”;

— Art. 259 alin. 1 din Codul penal: „*Învinuirea mincinoasă făcută prin denunț sau plângere, cu privire la săvârșirea unei infracțiuni de către o anume persoană, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani.*”;

— Art. 67 din Codul de procedură penală: „*În cursul procesului penal părțile pot propune probe și cere administrarea lor.*

Cererea pentru administrarea unei probe nu poate fi respinsă, dacă proba este concludentă și utilă.

Admiterea sau respingerea cererii se face motivat.”;

— Art. 278¹ alin. 7 și 10 din Codul de procedură penală: „*Judecătorul, soluționând plângerea, verifică rezoluția sau ordonanța atacată, pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul cauzei și a oricăror înscrisuri noi prezentate.*

[...] *Hotărârea judecătorului pronunțată potrivit alin. 8 este definitivă.*"

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorii excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5) privind principiul garantării valorilor supreme ale statului român, principiul supremației Constituției și principiul obligativității legilor, ale art. 16 referitor la egalitatea în fața legii și a autorităților publice, ale art. 21 privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, ale art. 24 referitor la dreptul la apărare și ale art. 53 cu privire la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și ale art. 11 privind raportul dintre dreptul internațional și dreptul intern și ale art. 20 referitor la preeminența tratatelor internaționale privind drepturile omului asupra legilor interne, raportate la prevederile art. 6 paragraful 3 lit. d) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 14 paragraful 3 lit. e) din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, prevederi referitoare la garanțiile unui proces echitabil, și anume la dreptul acuzatului de a întreba sau de a solicita audierea martorilor acuzării și de a obține citarea și audierea martorilor apărării în aceleași condiții ca și martorii acuzării, respectiv raportate la prevederile art. 13 privind dreptul la un recurs efectiv și ale art. 14 referitor la interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

I. Autorul excepției nu formulează veritabile critici de neconstituționalitate cu privire la dispozițiile art. 34 lit. d) din Codul de procedură penală raportat la art. 259 alin. 1 din Codul penal și ale art. 67 din Codul de procedură penală, ci este nemulțumit, în realitate, de modul de interpretare și aplicare a acestor prevederi de lege de către procuror și instanța de judecată. Eventualele greșeli de aplicare a legii nu pot constitui însă motive de neconstituționalitate a textelor de lege criticate și, prin urmare, nu intră sub incidența controlului de constituționalitate exercitat de Curte, ci sunt de competența instanței de judecată investite cu soluționarea litigiului. A răspunde criticilor autorului excepției în această situație ar însemna o ingerință a Curții Constituționale în activitatea de judecată, ceea ce ar contraveni prevederilor art. 126 din Constituție, potrivit cărora justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege.

Prin urmare, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 lit. d) din Codul de procedură penală raportat la art. 259 alin. 1 din Codul penal și ale art. 67 din Codul de procedură penală este inadmisibilă.

II. Dispozițiile art. 278¹ alin. 7 și 10 din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional prin raportare la prevederi din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 1.408 din 2 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 823 din 9 decembrie 2010, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală, reținând că limitarea mijloacelor de probă care pot fi administrate la judecarea plângerii împotriva rezoluțiilor sau ordonanțelor procurorului de netrimitere în judecată este justificată având în vedere natura juridică a acestei plângeri, care nu vizează judecarea propriu-zisă a cauzei penale, ci constituie un mijloc procedural prin care se realizează un examen al rezoluției sau al ordonanței procurorului, atacate

sub aspectul legalității acesteia. Ca urmare, este firesc ca, în vederea soluționării plângerii, instanța să verifice, pe baza lucrărilor și a materialului existente în dosarul cauzei, care au fost avute în vedere de procuror la emiterea ordonanței sau a rezoluției de netrimitere în judecată atacate, dacă această soluție a fost sau nu dispusă cu respectarea dispozițiilor legale. Cu aceeași ocazie, Curtea a statuat că dispozițiile art. 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală nu încalcă dreptul la un proces echitabil, astfel cum este acesta consfințit de prevederile constituționale și de reglementările internaționale, petentul având deplina libertate de a demonstra în fața instanței de judecată nelegalitatea actului atacat, în raport cu lucrările și materialul din dosarul cauzei, precum și posibilitatea prezentării unor probe suplimentare față de cele deja administrate, respectiv „*înscrisuri noi*".

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin decizia mai sus menționată, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

În ceea ce privește criticile de neconstituționalitate aduse dispozițiilor art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală, potrivit cărora hotărârea pronunțată de judecător în temeiul art. 278¹ alin. 8 din Codul de procedură penală, în procedura plângerii împotriva actelor procurorului de netrimitere în judecată, este definitivă, nu poate fi reținută nicio contradicție între acest text de lege și prevederile constituționale și convenționale invocate. Stabilirea competenței instanțelor judecătorești și instituirea regulilor de desfășurare a procesului, deci și reglementarea căilor de atac, constituie atributul exclusiv al legiuitorului. Astfel, Curtea a reținut, cu mai multe prilejuri, că acesta este sensul art. 129 din Constituție, text care face referire la „*condițiile legii*” atunci când reglementează exercitarea căilor de atac („*Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*”), ca de altfel și al art. 126 alin. (2) din Constituție, care, referindu-se la competența instanțelor judecătorești și la procedura de judecată, stabilește că acestea „*sunt prevăzute numai de lege*” [a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 460 din 28 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.153 din 7 decembrie 2004].

Dispozițiile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală nu încalcă accesul liber la justiție și dreptul la apărare consacrate de art. 21 și art. 24 din Constituție și nici dreptul la un recurs efectiv reglementat de art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât nu înlătură posibilitatea de a beneficia de drepturile și garanțiile procesuale instituite prin lege, în cadrul unui proces public, judecat de către o instanță independentă, imparțială și stabilită prin lege, într-un termen rezonabil. Nici Legea fundamentală și nici Convenția nu reglementează dreptul la exercitarea căilor de atac în orice cauză. Astfel, așa cum s-a arătat mai sus, art. 129 din Constituție stipulează că părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac numai în condițiile legii. Având în vedere natura cauzelor reglementate prin dispozițiile art. 278¹ din Codul de procedură penală, în care nu se judecă infracțiunea care a format obiectul cercetării sau urmării penale, ci rezoluția sau ordonanța de netrimitere în judecată emisă de procuror, prevederile art. 2 privind dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală din Protocolul nr. 7 la Convenție nu sunt aplicabile.

Referitor la presupusa încălcare a dispozițiilor art. 16 din Constituție și ale art. 14 din Convenția pentru apărarea

drepturilor omului și a libertăților fundamentale, nu este contrară principiului egalității în fața legii instituirea unor reguli speciale de procedură, inclusiv în ceea ce privește căile de atac, atât timp cât aceste reguli se aplică în mod egal tuturor persoanelor aflate în situații identice sau similare.

În același sens sunt și Decizia nr. 1.131 din 13 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 27 octombrie 2011, Decizia nr. 1.456 din 3 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 874 din 12 decembrie 2011, și Decizia nr. 62 din 31 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 158 din 9 martie 2012, prin care Curtea a statuat că eliminarea căilor de atac în această materie este justificată de caracterul special al procedurii instituite de prevederile art. 278¹ din Codul de procedură penală, legiuitorul urmărind să asigure celeritatea procedurii și obținerea în mod rapid a unei hotărâri definitive prin

care să fie exercitat controlul judiciar cu privire la soluția procurorului.

Deoarece nu au apărut elemente noi, care să impună reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru motivele arătate mai sus, dispozițiile art. 278¹ alin. 7 și 10 din Codul de procedură penală nu aduc atingere nici prevederilor art. 1 alin. (3) și (5) din Legea fundamentală.

În ceea ce privește pretinsa încălcare, prin textele de lege ce fac obiectul excepției, a art. 53 din Legea fundamentală, aceasta nu poate fi reținută, prevederile constituționale invocate fiind aplicabile numai în ipoteza în care există o restrângere a exercitării drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor, restrângere care nu s-a constatat.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

I. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 lit. d) din Codul de procedură penală raportat la art. 259 alin. 1 din Codul penal și ale art. 67 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ilie Florin Mărienuțiu în Dosarul nr. 4.886/55/2010 al Judecătoriei Arad — Secția penală.

II. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 7 și 10 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de același autor în același dosar.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 iunie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 614

din 12 iunie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2011 pentru stabilirea unor măsuri referitoare la Banca de Export-Import a României EXIMBANK — S.A. și modificarea prevederilor art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 64/2001 privind repartizarea profitului la societățile naționale, companiile naționale și societățile comerciale cu capital integral sau majoritar de stat, precum și la regiile autonome și a dispozițiilor ordonanței de urgență în ansamblu

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marișiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2011 pentru stabilirea unor măsuri referitoare la Banca de Export-Import a României EXIMBANK — S.A. și modificarea prevederilor art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 64/2001 privind repartizarea profitului la societățile naționale,

companiile naționale și societățile comerciale cu capital integral sau majoritar de stat, precum și la regiile autonome, excepție ridicată de Societatea Comercială „Dac Air” — S.A. din București în Dosarul nr. 11.920/302/2011 al Judecătoriei Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 234D/2012.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 235D/2012, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, excepție ridicată de Societatea Comercială „Dac Air” — S.A. din București în Dosarul nr. 16.688/302/2011 al Judecătoriei Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul identic al excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 234D/2012 și nr. 235D/2012, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 235D/2012 la Dosarul nr. 234D/2012, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 18 noiembrie 2011, pronunțate în dosarele nr. 11.920/302/2011 și nr. 16.688/302/2011, **Judecătoria Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2011 pentru stabilirea unor măsuri referitoare la Banca de Export-Import a României EXIMBANK — S.A. și modificarea prevederilor art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 64/2001 privind repartizarea profitului la societățile naționale, companiile naționale și societățile comerciale cu capital integral sau majoritar de stat, precum și la regiile autonome, excepție ridicată de Societatea Comercială „Dac Air” — S.A. din București în cauze ce au ca obiect soluționarea unei contestații la executare.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține că dispozițiile ordonanței de urgență contravin prevederilor art. 115 alin. (4) din Constituție, deoarece nu există o situație extraordinară a cărei reglementare să nu poată fi amânată. Astfel, prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 88/1997 se aplică în prezent Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului; drept urmare, veniturile obținute de Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Statului din dividende se varsă către bugetul de stat, în temeiul art. 9 alin. (1) din ordonanța de urgență menționată. Dividendele obținute de stat din acțiunile Eximbank, indiferent de administratorul acestora, se fac venit la bugetul de stat; prin urmare, trecerea acțiunilor din administrarea Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului în administrarea Ministerului Finanțelor Publice este lipsită de efect. Rezultă astfel că motivarea pe care Guvernul o aduce în susținerea urgenței adoptării Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/2011 nu conține nicio justificare, urgența adoptării acesteia neexistând.

În continuare, arată că prevederile art. 2 din ordonanța de urgență prevăzând repartizarea profitului aferent anilor 2008, 2009 și 2010 și virarea acestuia către bugetul de stat, au un efect retroactiv ce contravine prevederilor art. 15 alin. (2) din Constituție. Dispozițiile art. 2 se suprapun peste prevederile art. 1 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 64/2001 și produc efecte pentru trecut, ceea ce conduce la încălcarea prevederilor art. 15 alin. (2) din Legea fundamentală.

În ceea ce privește dispozițiile art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2011, arată că acestea contravin prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (3) și prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Judecătoria Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului arată că dispozițiile legale nu contravin sub niciun aspect dreptului părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil sau principiului neretroactivității legii. În ceea ce privește invocarea prevederilor art. 115 alin. (4) din Constituție se arată că adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/2011 este motivată în chiar cuprinsul acesteia. Astfel, nu se poate reține nici încălcarea acestor prevederi constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum reiese din încheierea de sesizare, este Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2011. Din motivele de neconstituționalitate prezentate în motivarea excepției rezultă că obiectul excepției îl reprezintă atât dispozițiile ordonanței de urgență în ansamblu, cât și unele prevederi ale acesteia în special.

Astfel, obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 1 și art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2011 pentru stabilirea unor măsuri referitoare la Banca de Export-Import a României EXIMBANK — S.A. și modificarea prevederilor art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 64/2001 privind repartizarea profitului la societățile naționale, companiile naționale și societățile comerciale cu capital integral sau majoritar de stat, precum și la regiile autonome și dispozițiile ordonanței de urgență în ansamblu. Ordonanța de urgență a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 694 din 30 septembrie 2011 și a fost aprobată cu modificări, în ceea ce privește titlul și alin. (1) al art. 2, prin Legea nr. 12/2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 28 din 13 ianuarie 2012.

Textele criticate au următorul conținut:

— Art. 1: „*Începând cu data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, acțiunile deținute de stat la Banca de Export-Import a României EXIMBANK — S.A. trec din administrarea Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului în administrarea Ministerului Finanțelor Publice.*”;

— Art. 2: „(1) *Profitul nerepartizat al Societății Comerciale Banca de Export-Import a României EXIMBANK — S.A. aferent anilor 2008, 2009 și 2010 se repartizează în condițiile legii.*

(2) *Sumele reprezentând dividendele corespunzătoare acțiunilor statului la Banca de Export-Import a României EXIMBANK — S.A. se virează la bugetul de stat în termen de 5 zile de la data repartizării lor.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții, autoarea excepției invocă prevederile constituționale ale art. 15 alin. (2) referitoare la neretroactivitatea legii, art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil și art. 115 alin. (4) referitoare la delegarea legislativă.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea, în ceea ce privește critica extrinsecă, reține că Guvernul a motivat situația extraordinară ce a stat la baza adoptării ordonanței de urgență criticate ca fiind determinată de:

— prelungirea efectelor crizei economico-financiare la nivel european și mondial;

— imperativul creșterii veniturilor la bugetul de stat al României;

— neadoptarea măsurilor propuse ar afecta grav programul investițional la nivel național și obiectivele privind crearea de noi locuri de muncă, ca parte a strategiei de continuare a creșterii economice a României în perspectiva următorilor ani.

Curtea, având în vedere jurisprudența sa constantă referitoare la art. 115 alin. (4) din Constituție și observând că, prin Decizia nr. 1.414 din 4 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 796 din 23 noiembrie 2009, a reținut că situația de criză financiară mondială ar putea afecta, în lipsa unor măsuri adecvate, stabilitatea economică a țării și, implicit, securitatea națională, constată că există o stare de fapt obiectivă, cuantificabilă și independentă de voința Guvernului care pune în pericol un interes public, respectiv stabilitatea economică a statului român.

De asemenea, Curtea constată că ordonanța de urgență a fost adoptată în vederea atenuării efectelor unei stări de criză

economică generalizată. O atare finalitate economică implica, în mod necesar și neechivoc, o reglementare juridică primară, rapidă, unitară și energetică. În consecință, adoptarea măsurii criticate reclama, în mod indubitabil, urgență; or, reglementarea urgentă a situației rezultate în condițiile de criză economică nu putea fi făcută în mod rapid și rezonabil nici prin asumarea răspunderii Guvernului în fața Camerei Deputaților și a Senatului asupra unui proiect de lege și nici prin adoptarea unui proiect de lege cu procedura de urgență. În aceste condiții, pentru conservarea stabilității economice a statului, singurul instrument rămas la îndemâna Guvernului a fost adoptarea unei ordonanțe de urgență.

Tot din perspectiva invocării prevederilor art. 115 alin. (4) din Constituție, Curtea constată că nu poate fi reținută nici susținerea potrivit căreia dividendele obținute de stat din acțiunile EXIMBANK, indiferent de administratorul acestora, se fac venit la bugetul de stat; prin urmare, adoptarea ordonanței în cauză este lipsită de efect. Curtea constată că Societății Comerciale Banca de Export-Import a României EXIMBANK — S.A. îi erau aplicabile dispozițiile art. 1 alin. (5) și (6) din Ordonanța Guvernului nr. 64/2001, care prevedeau excepțiile de la obligația repartizării la bugetul de stat sau local a unui quantum de minimum 50% din profit, sub formă de vărsăminte, în cazul regiilor autonome, ori de dividende, în cazul societăților naționale, companiilor naționale și societăților comerciale cu capital integral sau majoritar de stat. Astfel, apare cu evidență necesitatea adoptării acestei ordonanțe de urgență care să dispună virarea la bugetul de stat a sumelor reprezentând dividendele corespunzătoare acțiunilor statului la Banca de Export-Import a României EXIMBANK — S.A.

În ceea ce privește critica intrinsecă referitoare la art. 1 și art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2011, Curtea constată că nici aceasta nu poate fi primită. Astfel, referitor la invocarea principiului neretroactivității legii, Curtea constată că dispozițiile art. 2 din ordonanța de urgență au în vedere profitul nerepartizat al Societății Comerciale Banca de Export-Import a României EXIMBANK — S.A. aferent anilor 2008, 2009 și 2010, iar nu acel profit care a fost deja repartizat și virat în consecință.

În ceea ce privește invocarea prevederilor art. 21 alin. (3) din Constituție, Curtea constată că acestea nu au incidență în cauza dedusă controlului.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2011 pentru stabilirea unor măsuri referitoare la Banca de Export-Import a României EXIMBANK — S.A. și modificarea prevederilor art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 64/2001 privind repartizarea profitului la societățile naționale, companiile naționale și societățile comerciale cu capital integral sau majoritar de stat, precum și la regiile autonome și a dispozițiilor ordonanței de urgență în ansamblu, excepție ridicată de Societatea Comercială „Dac Air” — S.A. din București în dosarele nr. 11.920/302/2011 și nr. 16.688/302/2011 ale Judecătorei Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 iunie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marișiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 637

din 14 iunie 2012

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. II
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 23/2012 pentru modificarea și completarea
Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, precum și pentru prorogarea
termenului prevăzut la art. III din titlul XVI al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniul
proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente**

Petre Lăzăroiu	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simina Gagu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. III din titlul XVI al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată de Dragoș Marian Ene și Nicanor George Ene în Dosarul nr. 8.919/2/2010 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului nr. 511D/2012 al Curții Constituționale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă Decizia Curții Constituționale nr. 112 din 9 februarie 2012.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Sentința civilă nr. 500 din 25 ianuarie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 8.919/2/2010, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. III din titlul XVI al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Dragoș Marian Ene și Nicanor George Ene într-o cauză având ca obiect soluționarea unei acțiuni în anulare a unui act administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că prevederile art. III din titlul XVI al Legii nr. 247/2005 sunt neconstituționale, prorogarea termenului de înregistrare a ședințelor de judecată fiind cauzată de imposibilitatea premeditată de a achiziționa echipamentele necesare. De asemenea, susțin că magistrații nu consemnează în actele procesuale dezbaterile urmate în ședință și că neînregistrarea ședințelor de judecată prin mijloace audio-video deschide calea unor abuzuri judiciare.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că prevederile art. III din titlul XVI din Legea nr. 247/2005 nu sunt contrare dispozițiilor art. 15,

16, 124, 125, 126, 127 și 131 din Constituție. Instanța judecătorească arată, totodată, că ședințele de judecată sunt publice, susținerile părților sunt consemnate în încheierile de ședință, de către grefierul de ședință, iar părțile se bucură de egalitate în exercitarea drepturilor procedurale.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. III din titlul XVI al Legii nr. 247/2005 sunt constituționale. Observă că termenul prevăzut la art. III din titlul XVI al Legii nr. 247/2005, referitor la înregistrarea ședințelor de judecată, a fost amânat până la 1 iulie 2012, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 120/2011, și arată că aceste prevederi dispun pentru viitor, fără a aduce atingere principiului egalității în drepturi. Totodată, reține că prevederile legale criticate sunt norme de procedură, iar normele cuprinse în art. 149 din Codul de procedură civilă reglementează posibilitatea stenografierii dezbaterilor, în total sau în parte, în timp ce art. 155¹ din același cod reglementează condițiile în care instanța judecătorească poate suspenda judecarea cauzei când constată că desfășurarea normală a procesului este împiedicată din vina părții reclamante prin neîndeplinirea obligațiilor prevăzute de lege ori stabilite în cursul judecății.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, așa cum rezultă din actul de sesizare, îl constituie prevederile art. III din titlul XVI al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005, având, la momentul adoptării lor, următorul cuprins: „*Dispozițiile prezentei legi privind înregistrarea ședințelor de judecată, precum și cele privind numirea la birourile de informare și relații publice a absolvenților unei facultăți de jurnalistică sau a specialiștilor în comunicare, se aplică de la 1 iulie 2006.*”

Din analiza motivării formulate de autorul excepției și a considerentelor cuprinse în actul de sesizare, Curtea constată

că, în realitate, critica de neconstituționalitate vizează soluția legislativă a prorogării termenului prevăzut de lege pentru înregistrarea ședințelor de judecată.

Curtea observă că termenul prevăzut de art. III din titlul XVI al Legii nr. 247/2005 a fost succesiv prorogat prin diverse ordonanțe de urgență ale Guvernului, iar, în prezent, acesta este prorogat prin art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 23/2012 pentru modificarea și completarea Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, precum și pentru prorogarea termenului prevăzut la art. III din titlul XVI al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniul proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, ordonanță publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 383 din 7 iunie 2012, având următorul conținut:

„Termenul prevăzut la art. III din titlul XVI al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005, cu modificările și completările ulterioare, de la care se aplică dispozițiile art. 13 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare, referitoare la înregistrarea ședințelor de judecată, se prorogă până la data de 1 iulie 2013.”

Curtea constată că prevederile legale menționate, deși se referă la termenul prevăzut la art. III din titlul XVI al Legii nr. 247/2005, având, din această perspectivă, caracterul unei norme de trimitere, au, totuși, un conținut normativ de sine stătător, astfel că obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 23/2012.

Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 15 privind universalitatea, art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 30 privind libertatea de exprimare, art. 124 privind înfăptuirea justiției, art. 125 privind statutul judecătorilor, art. 126 privind instanțele judecătorești, art. 127 privind caracterul public al dezbaterilor și art. 131 privind rolul Ministerului Public.

Din examinarea excepției de neconstituționalitate, Curtea constată că soluția legislativă a prorogării termenului prevăzut de art. III din titlul XVI al Legii nr. 247/2005 a făcut, în repetate rânduri, obiect al controlului de constituționalitate, exercitat din perspectiva unor critici similare celor formulate în prezenta

cauză (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 835 din 8 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 574 din 30 iulie 2008, Decizia nr. 1.385 din 29 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 874 din 15 decembrie 2009, Decizia nr. 492 din 20 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 11 iunie 2010, Decizia nr. 1.179 din 15 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 819 din 21 noiembrie 2011, Decizia nr. 112 din 9 februarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 228 din 5 aprilie 2012, și Decizia nr. 332 din 10 aprilie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 13 iunie 2012).

Cu acele prilejuri, Curtea a reținut, în esență, că prorogarea termenului pentru înregistrarea prin mijloace audio-video a ședințelor de judecată s-a realizat în vederea unei bune administrări a justiției ca serviciu public, ținând seama de gravele consecințe de ordin procedural care ar putea apărea în activitatea de judecată din cauza inexistenței suportului tehnic necesar și care ar putea fi invocate în cadrul proceselor aflate pe rolul instanțelor de judecată.

De asemenea, Curtea a reținut că, potrivit art. 147 din Codul de procedură civilă, *„Dezbaterile urmate în ședință se vor trece în încheierea de ședință, care va fi semnată de judecători și de greșier”*. Astfel, consemnarea activității desfășurate la fiecare termen de judecată se face în încheierea de ședință, act procedural care oferă instanței de control judiciar posibilitatea de a aprecia asupra desfășurării în condiții legale a procesului civil și de a verifica legalitatea măsurilor dispuse, asigurându-se, în acest mod, dreptul la un proces echitabil.

Curtea a constatat, totodată, că prevederile de lege criticate se aplică tuturor persoanelor vizate de ipoteza normei juridice, fără a se institui privilegii sau discriminări pe considerente arbitrare.

Având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluția deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Cât privește celelalte texte invocate din Legea fundamentală, Curtea constată că acestea nu au incidență în cauza de față și, mai mult chiar, autorii excepției nu arată în motivarea lor în ce constă, în mod concret, pretinsa contrariedade dintre acestea și prevederile de lege criticate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 23/2012 pentru modificarea și completarea Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, precum și pentru prorogarea termenului prevăzut la art. III din titlul XVI al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniul proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată de Dragoș Marian Ene și Nicanor George Ene în Dosarul nr. 8.919/2/2010 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 iunie 2012.

PREȘEDINTE,
PETRE LĂZĂROIU

Magistrat-asistent,
Simina Gagu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

privind trecerea din domeniul public al statului în domeniul privat al acestuia a unei construcții aflate în administrarea Ministerului Administrației și Internelor, prin Inspectoratul pentru Situații de Urgență „Anghel Saligny” al Județului Vrancea, în vederea scoaterii din funcțiune și casării și pentru actualizarea anexei nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 10 alin. (2) din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, cu modificările și completările ulterioare, al art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 112/2000 pentru reglementarea procesului de scoatere din funcțiune, casare și valorificare a activelor corporale care alcătuiesc domeniul public al statului și unităților administrativ-teritoriale, aprobată prin Legea nr. 246/2001 și al art. 21 și 22 din Ordonanța Guvernului nr. 81/2003 privind reevaluarea și amortizarea activelor fixe aflate în patrimoniul instituțiilor publice, aprobată prin Legea nr. 493/2003, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă actualizarea valorii de inventar a imobilului aflat în domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Administrației și Internelor, prin Inspectoratul pentru Situații de Urgență „Anghel Saligny” al Județului Vrancea, înregistrat cu nr. M.F.P. 102.338, reevaluat conform Ordonanței Guvernului nr. 81/2003 privind reevaluarea și amortizarea activelor fixe aflate în patrimoniul instituțiilor publice, aprobată prin Legea nr. 493/2003, cu modificările și completările ulterioare, având datele de identificare prevăzute în anexa nr. 1.

Art. 2. — Se aprobă trecerea din domeniul public al statului în domeniul privat al acestuia a unei construcții situate în comuna Vidra, județul Vrancea, aflată în administrarea Ministerului Administrației și Internelor, prin Inspectoratul pentru Situații de Urgență „Anghel Saligny” al Județului Vrancea, identificată potrivit anexei nr. 2.

Art. 3. — Trecerea în domeniul privat al statului a construcției prevăzute la art. 2 se face în vederea scoaterii din funcțiune și casării acesteia.

Art. 4. — După scoaterea din funcțiune și desființarea construcției, Ministerul Administrației și Internelor își va actualiza în mod corespunzător datele din evidența cantitativ-valorică potrivit anexei nr. 2 și, împreună cu Ministerul Finanțelor Publice, va opera modificarea corespunzătoare a anexei nr. 1 la Hotărârea Guvernului României nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 5. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Ministrul administrației și internelor,
Ioan Rus

Ministrul delegat pentru administrație,
Victor Paul Dobre

Viceprim-ministru, ministrul finanțelor publice,
Florin Georgescu

București, 4 iulie 2012.
Nr. 662.

ANEXA Nr. 1

DATELE DE IDENTIFICARE

ale imobilului aflat în domeniul public al statului și administrarea Ministerului Administrației și Internelor, prin Inspectoratul pentru Situații de Urgență „Anghel Saligny” al Județului Vrancea, a cărui valoare de inventar se modifică

Numărul de identificare al imobilului atribuit de M.F.P.	Codul de clasificare	Persoana juridică ce administrează imobilul/CUI	Adresa imobilului	Valoarea de inventar (valoare reactualizată)
102.338	8.19.01	Ministerul Administrației și Internelor, prin Inspectoratul pentru Situații de Urgență „Anghel Saligny” al Județului Vrancea CUI-4297908	Județul Vrancea	314.152,19 lei

DATELE DE IDENTIFICARE

ale construcției situate în comuna Vidra, județul Vrancea, aflate în administrarea Ministerului Administrației și Internelor, prin Inspectoratul pentru Situații de Urgență „Anghel Saligny” al Județului Vrancea, care trece din domeniul public al statului în domeniul privat al acestuia

Numărul de identificare al imobilului atribuit de M.F.P.	Codul de clasificare	Persoana juridică ce administrează imobilul/ CUI	Adresa imobilului	Caracteristicile tehnice ale imobilului
102.338 (parțial)	8.19.01	Ministerul Administrației și Internelor, prin Inspectoratul pentru Situații de Urgență „Anghel Saligny” al Județului Vrancea CUI-4297908	Județul Vrancea	Construcție 03 Suprafața construită — 47,00 mp Suprafața desfășurată — 47,00 mp Valoarea de inventar: 13.435,62 lei

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

